

[Lembourn.]

større opsparing. Jeg vil også tro, det var rimeligt, at de frivillige, som ønsker at forlænge deres arbejdsperiode med 1 år, får mulighed for en hjemrejse efter de 2 års forløb. Jeg ved nok, at det ikke er meningen, at vi skal holde de frivillige for længe — de fleste skal faktisk kun arbejde i 2 år — men der er enkelte, der ønsker det, og de er ofte særdeles velkvalificerede; vi har hårdt brug for dem; de bliver en slags junior-eksperter.

Hr. Niels Matthiasen var inde på spørgsmålet om forskning, og jeg er enig i de fremsatte synspunkter; vi har brug for forskning. Det bør dog nok være på nordisk basis.

Med hensyn til de unge fra u-landene, som vi modtager og giver en uddannelse her i landet, skal vi nok undersøge, om det er muligt for os i højere grad at lægge denne uddannelse i u-landene selv. Det viser sig ret ofte, at der er et temmelig stort spild. Der er mange skuffelser i denne form for indsats. Hvis det på visse områder er muligt ved hjælp af danske eksperter at henlægge denne undervisningsform til uddannelsesinstitutioner i u-landene, tror jeg resultatet bliver bedre.

Det konservative folkeparti kan altså i hovedsagen acceptere redegørelsen og 6 års planen, men mener, at det er vigtigt at pointere, at man bør tilstræbe en koncentration om de u-lande, hvor behovet er størst — som jeg nævnte, gælder det f. eks. et land som Indien — at man bør videreudvikle den bilaterale indsats og ikke nødvendigvis holde fast på en fifty-fifty fordeling, men foretage afvejningen efter, hvad der giver mest udbytte, og endelig at man først og fremmest bør satse på uddannelsen, at man bør øge den stærkere end nogen anden form for u-landsindsats, og det gælder især udsendelsen af frivillige.

Poul Dam: Det vil være naturligt for mig at begynde med at takke for den redegørelse; vi har fået, og som jo er et udslag af det

dagsordensforslag, som jeg havde den ære at stille og den glæde at få vedtaget den 17. januar i år — en af de meget sjældne situationer, hvor der var nogenlunde passende besat her i salen under en debat om u-landsproblemer.

Regeringen er jo nået frem til, at det skulle være muligt at nå til den ene procent af nationalproduktet i 1972-73, dog således at løfterne, bevillingerne til de internationale organisationer, er nået op over dette tal noget tidligere, men det skulle altså være de rigtigt udbetalte penge, som i 1972-73 nåede op til den ene procent. Dette mål er for så vidt noget vilkårligt. Det er blevet sat i forbindelse med De Forenede Nationers forhandlinger, men det er jo klart, at det ikke er noget endemål for os, det er en milepæl på vejen, et symbolsk tal, som vi gerne skulle komme forbi, og som vi gerne skulle komme forbi så hurtigt som muligt.

Det centrale problem i forbindelse med redegørelsen må jo være det, som også blev drøftet i forbindelse med det omtalte dagsordensforslag, nemlig om det er muligt at nå op over den ene procent tidligere end i 1972-73. Det er klart, at der må være en række vanskeligheder i denne forbindelse. Ministerens redegørelse siger ikke så forfærdelig meget om disse vanskeligheder, men der er vel i alt væsentligt tre grupper: der er nogle tekniske vanskeligheder, nogle valutariske og nogle egentlig finansielle vanskeligheder.

Tager man først de tekniske vanskeligheder, kommer de vel i nogen grad til at belyse spørgsmålet om, hvorvidt hjælpen skal ydes multilateralt eller bilateralt. Det er klart, at der er en række flaskehalse, hvis man ønsker at udvide det bilaterale arbejde hurtigt, både i forbindelse med administrationen og i forbindelse med rekrutteringen. Specielt med hensyn til det sidste problem har formanden for Mellempfolkeligt Samvirke, Ole Bang, jo udtalt sig i Information for i dag, og det er utvivlsomt rigtigt, hvad han dér siger om vanskelighederne ved hurtigt at få udvidet den stab af sagkyndige,